

עיוני הפרשה

שיעורו השבועי של מורנו המשיגה שליט"א

זמני השבת (אופק ת"א):

כניסה:	יציאה:	ר"ת:
17:19	18:11	18:51

יו"ל ע"י ישיבת קיבוץ "נר ישראל"

עיונים

ז. עוד כתב שם "משום שאמר לו הקב"ה לך רד כי שחת עמך והיה סבור משה שאמר העם לא חטאו בעגל, רק ערב רב שהם עם משה וגידם, אמר בלבו אוריד הלוחות ואתנם לישראל שהם בני אבות, אך כשקרב אל המחנה וראה כולם נשבעים בשם העגל אז שברם". ע"ע בס' אפריון.

ח. עוד כתב שם "מצאתי שפי' הרי"ח שלכך שברם, כי היו כבדים עליו והשליכם מההר בידיו **כדי לילך למחנה לישראל ולסלקם מן העון**, כי כל זמן שלא בא אצלם היו חוטאים... אך ביבמות (ס"ב א') לא משמע הכי, שאומר שם ששברם מכח שהיו משומדים ולא היו ראויים לקבל התורה".

ט. ה'ספורנו' תירץ וז"ל "וירא את העגל ומחולות ויחר אף משה. כשראה שהיו שמחים בקלקול שעשו, כענין כי רעתכי אז תעלוזי ובזה התקצף ונאוש שיוכל לתקון המעוות באופן שיחזרו לתמותם והיו ראויים לאותן הלוחות" עכ"ל. וכ"כ ב'תולדות יצחק' וז"ל "אמר משה בלבו, אולי אחר שאמר לי הקב"ה כן, נתחרטו והתאבלו על החטא שעשו, וכשראה עגל ומחולות אמר לא די שלא התאבלו אלא יש להם שמחה... אז חרה אפו ושברם" עכ"ל. ודייק ה'באר צבי' הלשון 'וירא את העגל' – הידוע כבר, אבל מחולות, נודע לו רק עתה [לכן לא כתב ה' הידיעה] ודפח"ח.

י. ה'צורור המור' תירץ עוד וז"ל "שברם עתה **כדי להכאיב לב ישראל**, שיראו שהיה יורד להם תורה מן השמים להשלימה בלוחות סנפרינון, כתובים באצבע אלהים. בענין כי מרגלית טובה היתה בידם, ובעוונם אבדו אותה ושברוה, **באופן שיהיו נשברים בקרבם**". וכ"כ ב'תולדות יצחק' וז"ל "כדי שיראו ישראל שחרד משה חרדה גדולה מאד... **ויפול רעה לבבם ויתחרטו**, וכן אמר בפרשת עקב [דברים ט ז] ואשליכם מעל שתי ידי ואשברם **לעניכם**". וכ"כ ר' חיים פלטיאל וז"ל "לפיכך הביאם ושברם לפני ישראל, כדי שיראה הרואה ויהמו מעיו". אמנם עי' ב'העמק דבר' (שם) וז"ל "וישבר אותם תחת ההר. לא השליכם מידי בהיותו במחנה, אלא בחרי אף רץ בחזרה אל ההר ושם השליכם ושברם ולא היה בידם של ישראל למחות בו שהרי עוד לא מצאו לבבם לעבור הגבול". וי"ל.

יא. ה'אור החיים' כתב וז"ל "רבותינו ז"ל (אדר"ג בג), אמרו לא שבר משה את הלוחות, **עד שנאמר לו מפי הגבורה** וכן אמר ר' מאיר 'ויהיו שם כאשר ציוני ה'" - אינו אומר צווני, אלא שנצטווה לשבור הלוחות ושברן".

יב. המלבי"ם מתרץ וז"ל "עד עתה לא שבר את הלוחות **כי חשב שזה עשו בעבור שבוש לרדת ורצו מנהיג במקומו, וכשיראו שבא מן ההר יחדלו ממעשיהם ויעשו תשובה**, אבל כשראה שהגם שקרב אל המחנה וראה שבא משה, ובכ"ז היה עדיין העגל, מזה ראה שבדעתם למרוד בה' ובמשה עבדו" עכת"ד.

יג. ה'כתב סופר' מתרץ וז"ל "ביבמות [סב] אמרו שמשה למד ק"ו מערל בפסח ולכן שברם, ועיין במהרש"א שהק' הלא, דיו לבא מן הדין להיות כנדון ויהא כפסח שאם שחט למולץ ולערלים כשר, וה"ה כאן הלוי לא עשו העגל. וי"ל דהנה קשה אמאי לא שיבר הלוחות מיד בהר, וכן הקשו במדרש האיך לא האמין לקב"ה. וי"ל דקושיה מתורצת בדרך חברתה, דעל קושיה ראשונה י"ל דהא איכא כמה מצות דנהוגות בכהנים ואין נוהגות בישראלים, וכן יש דנהוגות בישראלים ולא בלויים וכהנים, וא"כ אין כל התורה ראויה אפילו לאחד מישראל, ואין דומה לפסח שראוי לאיזה מהמנויים ואתי שפיר. ומעתה כשאמר לו הקב"ה רד כי שיחת עמך, לא שיבר **ססבר שמא יש קצת מישראלים שלא עשו העגל וגם קצת מלויים**, משא"כ כשירד וראה **כי מישראל לא נשאר אחד** רק כל שבט לוי שיבר אותם ק"ו מפסח" עכ"ל.

יד. ה'פרדס יוסף' מתרץ ע"פ דיוק לשון רש"י (לביט) שהוסיף בק"ו תיבת 'כאן' וז"ל (נשבת פז) אמר מה פסח שהוא אחד מן המצות אמרה תורה כל בן נכר לא יאכל בו, התורה כולה **כאן** וכל ישראל מומרים ואתננה להם". לפ"ז י"ל, כשמשה שמע לך רד כי שחת עמך **חשב שהלכו לעבודה זרה של עמים** כמו בימי בלעם ויחל העם לזנות אל בנות מואב וכו' וישתחוו לאלהיהן (בלק כ"ה א-ב), וידע היטב שאחר כך יפקחו עיניהם. לא כן אם עובדים עבודה זרה **במחנהו - כאן**, וראה באותו המחנה שעל המזבח שלט גדול מזבח לאלהי ישראל... לכן אמר 'תורה כולה **כאן** ועם כל זה ישראל מומרים' אז שבר הלוחות".

טו. הגר"ח בן הגר"ז זצ"ל תירץ, כיון שאמר לו הקב"ה **'לך רד' - היה מצווה מיד לרדת** ולא להתעכב אפילו רגע אחד בשביל להניחם בהר או לשוברם. (קובץ ישורון כסליו תשס"ז עמ' תרי"ח).

טז. בספר 'אשכול יוסף' (שם) מתרץ, שלא שבר הלוחות בהר ולא הניחם שם, שלא יראה **כמורה הלכה בפני רבו** וק"ו בפני השכינה.

וידבר ה' אל משה לך רד כי שחת עמך עשו להם עגל... ויהי כאשר קרב אל המחנה וירא את העגל ומחולות... וישלך מידו את הלוחות.
(שמות לב ז-ט)

והדבר צ"ב, מדוע שבר את הלוחות רק אחרי שראה בעיניו, הלא הקב"ה אמר לו הכל כבר בהיותו בהר? ויש ליישב בכמה אופנים:

א. בירושלמי תענית (פ"ד ה"ה) איתא 'ויהי כאשר קרב - אמר ר' חלקיה בשם ר' אחא, מלמד שלא יאה אדם דן **באומדנא**'. וביאר ה'תורה תמימה' (לה) "כי הקב"ה אמר לו 'כי שחת עמך' ובכ"ז לא עשה מעשה עד אשר קרב וראה". והוא חידוש. ועי' במדרש (שמו"ד - מו, א) "בשעה שאמר לו הקב"ה לך רד כי שחת עמך, היה תופס בלוחות **ולא היה מאמין שחטאו ישראל**, אמר: **אם איני רואה איני מאמין**, שנא' ויהי כאשר קרב, שלא שברן עד שראה בעיניו. אוי להם לבני אדם שהם מעידים מה שאינם רואים, אפשר שלא היה משה מאמין בהקב"ה שאמר לו כי שחת עמך, אלא הודיע משה **דרך ארץ לישראל**, אפילו שיהא אדם שומע דבר מן יחידי נאמן, אסור לקבל עדותו לעשות דבר על פיו אם אינו רואה" עכ"ל. משמע שהאמין ורק רצה **'ללמדנו!** וכן נראה להוכיח, דאם לא האמין עד שראה, למה **התפלל** לבטל הגזירה בעודו בהר קודם שראה. וי"מ ראיית הירושלמי באופ"א עי' תו"ת (שם) וז"ל "אע"ג דמקודם שיער שהקול הוא קול שמקלסין לעבודת כוכבים כמבואר לעיל 'מהו קול ענות - קול קילוס עבודת כוכבים' בכ"ז לא שיבר את הלחות עד שראה בעיניו".

ב. ה'אבן עזרא' כתב וז"ל "ומרוב קנאת משה שבר הלוחות שהיו בידיו כמו **שטר עדות**. והנה קרע שטר התנאים" עכ"ל. וכ"כ ה'הטור' וז"ל "לפי שעברו ישראל על "לא תעשה לך פסל" שכתוב בהן, שמעיד עליהם שצריך לינקם מהם, ושברם **שלא יאה עדותן קיימת**". וב'צורור המור' ביאר וז"ל "וכל זה בשביל תועלת ישראל וטובתם, לפי שראה שישאר עשו חטאה גדולה וכפרו בשם ובתורתו ובטובתו... אחר שנתחייבו לשמור התורה והמצוה, ואמרו נעשה ונשמע (שם כד ז), ונתחייבו בשטר ועדים, והם לוחות העדות, שהיו עדות בין ישראל לאביהם שבשמים... וכשראה העגל ומחולות אמר חייבים מיתה הם, והרי השטר בידי כתוב וחתום. מה עשה, נטל את הלוחות ושברם תחת ההר, **כמי שקורע את השטר**. בענין **שלא יהיה פתחון פה להקב"ה כנגדם**... ולזה הטעם וישבר אותם תחת ההר" עכ"ל.

ג. ה'רשב"ם' וה'חזקוני' תרצו וז"ל "וישלך מידו - **תשש כחו כשראה את העגל ולא היה בו כח לסבלם**". והביאור כמש"כ ב'צורור המור' "וי"א **רושם הראות בלב, גדול מהשמיעה**, וזהו אמרו וירא את העגל ומחולות. **ומגודל צערו וכאב לבו לא יכול לסבלם**, וישבר אותם תחת ההר, על שלא נשאר לו כח לסבלם" עכ"ל. וכ"כ מהמרש"א (יבמות סב). וז"ל "בעל עיקרים (מאמר ד, טו) תירץ, שהדבר הנראה לעינים מצער אדם צער גדול, יותר מהידיעה. **שהאדם יותר מתפעל מהמורגש בחוש, יותר ממה שיתפעל מהנודע באמיתות**" עכ"ל. וכ"כ האלשיך. וצ"ע לפמש"כ הרמח"ל (דרך ה' ג, ג, ד) לגבי נבואה "ויהיה הדבר ברור אצלו ומורגש ממנו בלי ספק כלל, **כדרך שלא יסתפק בדבר גשמי שירגישו בחושיו**" וק"ו כשהקב"ה בעצמו אומר לו.

ד. ה'מושב זקנים' מתרץ באופן אחר למה תשש כוחו רק עתה וז"ל "כאשר באו אל המחנה, ראו את העגל מיד פרחו כל האותיות ונמצאו ידיו של משה כבדים **מכובד הלוחות**, ותנדע שהכבידו לאחר שפרחו כי קודם נשא שתי הלוחות בידו אחת, שני ושני לוחות **בידו**, וכתוב וישלך מידו משמע שהכבידו כי הלוחות משקלם מ' סאה". וכ"כ ב'מנחת של' וז"ל "ובדברי רז"ל כי פרחו האותיות ולכן חסר יו"ד ונשארו שתי ידיו חלושות כיד אחת ואמרו חז"ל כי נשארו כבדות כי קדושת האותיות היתה נושאת אותם וכמו שאמרו בארון נושאין נושא. עצמו לא כל שכן" עכ"ל. ור' חיים פלטיאל כתב וז"ל "**הלוחות נושאין ק"ו בעצמן** ופרחו להם האותיות ונשארו הלוחות **ונפלו** מיד משה ונשברו".

ה. ב'נחל קדומים' הביא בשם רבינו אפרים וז"ל "וישלך מידו. חסר יו"ד כלומר י' הדברות שהיו כתובים בלוחות ראה אותם שהיו פורחות למעלה, מיד וישבר אותם תחת ההר, אמר מאחר שפרחו אותיות הקדש **מה הנאה באבנים האלה מיד שברם** כי לא נשתברו בהשלכתו" עכ"ל. ולכן לא שברם בהר שעדיין היה בהם הכתב והיו בקדושתם.

ו. עוד כתב שם "אך קשה מאחר שהב"ה גילה לו שעשו העגל וגם הסכים בשבירת הלוחות, א"כ למה לא אמר לו הנח אותם בשמים. וי"ל לפי שכבר נתנו למשה שני ויתן אל משה, ואין לעכב מתנתו שני' (במדבר כ"ג י"ח) לא איש אל וכזב" עכ"ל. וכ"כ לאו אורח ארעא להשיב המתנה בפניו.

א. איך כתבו השמות בשמיר 'ונכתבות מאליהן' והא בעינן 'תפתח'?

א. הרה"ג רבי אוריאל ישראל שליט"א תירץ, ע"פ שיטת הרמב"ן ריש תרומה (כה,ז) שרק בחושן בעינן 'במלאותם' ואסור שיחסר. ובאמת, שם לא כתיב 'תפתח' רק 'תהינה' מאליהן. אבל באפוד דכתיב 'תפתח' בעינן עשיה ולא ע"י שמיר ולא איכפת לן שיחסר מהאבן, שהרי באפוד לא כתיב 'במלאותם'. והרה"ג רבי אברהם ישראל רוזנטל שליט"א הראה לשו"ת הר צבי (או"ח ח"א סימן קמג) שכתב כעין זה ודן בארוכה. ב. הגאון רבי ישראל א. שליט"א הראה לדברי האברבנאל [מלכים א' ה-ל] שלא היו כותבים בגוף השמיר אלא ע"י מריחת דמו וחשיב 'תפתח'. והביא שהעירו על דבריו ב'תפארת ישראל' בסוטה (פ"ט ב'כ"י אות מ') ע"י ש. עוד העיר מלשון הסוגיא בגיטין (סה): דאינתא התם 'ומנה לה' אשינא דטורא ופקע טורא'. והדק"ל. ג. ה'חמדת ש' והבה"ח אליהו משיח כהן נ"י תרצו, שעצם אחיזת התולעת והעברתה על השמות והיא מבקעת האבן, חשיב 'תפתח' ומעשה ידיה הוא ומ"ש מחוד האיזמל שמבקע. והרה"ג רבי חיים רבינובין שליט"א הראה לדברי החזו"א (או"ח סימן ל"ו) גבי חורש ע"י מכונה בשבת דחייב "דכיון ודרכו בכך, זו עיקר המלאכה" וה"ה הכא. ויש לחלק, דא"כ למה החמירו במצות מכונה. והבן. ד. הרה"ג רבי יעקב גד קלימן בעמח"ס 'מגד יעקב' הראה לדברי הערוך, ששמיר אינו בעל חי ההולך מאליו, אלא 'אבן דיאמנט' ומעבירין אותה על הכתב ושפיר חשיב מעשיו. ובזה מיושב נמי, איך היה להם שמיר בבית שני. ויש לדקדק לשון הגמרא 'ומראה לה' אם הלכה מעצמה. ה. הבה"ח אוריאל כהן נ"י תירץ, מאחר וכותב שמות השבטים בדיו על האבנים ועליהם מעביר את השמיר, שפיר מתקיים ה'תפתח' בכתיבת השמות בדיו. ו. טובי הלמדנים רצו לומר, שהניח את התולעת מלמטה ועליה מעביר בעצמו את האבן מלמעלה לפי צורת האותיות, והבן. ולשון הגמ' לא משמע כן ולא מצאתי ראיה לדבריהם. ז. עוד תירץ ה'חמדת ש' כיון שאי אפשר בעינן אחר, בהכי איירי רחמנא באומרו 'תפתח'. ח. עוד תירץ הגאון רבי ישראל א. שליט"א שכוונת הפסוק 'תפתח' שיעשה מעשה בגוף האבן ע"י חריתה ולא בכתב על גבי האבן ומהני ע"י שמיר דלא בעינן שהגברא 'תפתח' בכוחו, אלא שיהא הפיתוח בחפצא ממש וכוונת הפסוק 'תפתח את שתי האבנים' - ע"י השמיר - על שמות בני"ה הכתובים בדיו. ודו"ק.

ב. מאי שנא 'ולבני אהרון תעשה כותנות' מ'מתנות לאביונים'?

א. אמור"ר הרה"צ רבי חיים ישראל תירץ, גבי מתנות לאביונים מוכרח שהכוונה אחד לכל אחד, שאם היה הכוונה שתי מתנות לכל אחד, היה לפסוק לכתוב 'משלוח מנות איש לרעהו ולאביונים' והיינו דורשים שתי מנות לרעהו ועוד שתי מנות לכל אביון. וממה שחלק 'משלוח מנות' ומתנות לאביונים, משמע ששונה הדין וסגי במתנה לכל אביון. ב. הרה"ג רבי דוד פחימה תירץ, יש לחלק אם מקדים החפצא לגברא כמו 'מתנות לאביונים' שמתפרש שתי מתנות בלבד ואותם תחלק לשני גברא, ממילא אחד לכל אחד. אבל כשמקדים הגברא 'לבני אהרון' תתן 'כותנות' הכוונה לכל גברא תתן ב' כותנות. והרה"ג רבי יעקב גד קלימן שליט"א ורבי מאיר זרביב שליט"א ועוד, הראו לדברי הפרי חדש' (או"ח תרצד, א) וברכי יוסף שם, א) שכתב כן והאריך בדבריו בספר 'מגד יעקב' פרשת ראה לגבי 'שני גורלות על שני השעירים' ולגבי 'שני כרובים על שני קצות הכפורת' ועוד. והביא מספר 'שמחת יהודה' (להג"ר יהודה נג'אר זצ"ל, בחדושים למסכת סופרים פרק כ"א) שכתב בזה דבר נפלא וז"ל "לפ"ז אני מבין מאמר ריב"ל (בסוף עוקצין) - עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות, שנאמר להנחיל אוהבי יש וגו', ואיכא למידק דילמא לכל הצדיקים בכללן אין כאן רק ש"י עולמות, אלא דא"כ הול"ל "יש להנחיל אוהבי", השתא דכתיב "להנחיל לאוהבי יש" שמעינן דהכי קאמר - להנחיל לכל אוהבי יש". ע"י ש' ותרווה נחת. והגר"א שליט"א הראה ל'מצפה איתן' בחגיגה (ג). שדן כה"ג לגבי 'שני הלוחות' ואכמ"ל. ג. הרה"ג רבי יוסף בר ששת שליט"א תירץ, כשכתוב בתורה 'לבני אהרון' הכוונה לארבעת בניו נדב אביהו אלעזר ואיתמר, להם תעשה 'כותנות' - שנים. וא"א לחלק שתי כותנות לארבע אנשים, ע"כ הכוונה לכל אחד מהארבעה תעשה ב' כותנות, משא"כ 'מתנות לאביונים' שפיר מתחלק שתיים לשתיים. ד. הרה"ג רבי מאיר זרביב שליט"א תירץ שבירושלמי שם נחלקו רבנן ור' יוסי ובאמת לדעת ר' יוסי בעינן אחד לכל אחד וכך פסק הרמב"ם דלא כרבנן, ואתי שפיר. אמנם הגר"א שליט"א הראה למרן שר התורה ב'דרך חכמה' (הל' כלי המקדש פ"ח ה"ו ד"ה כותנות לכהנים) שהוכיח מדברי התוס' בחגיגה (ג' ע"א) שהרמב"ם פסק כרבנן והדק"ל. ה. רבים הראו לדברי ה'טורי אבן' בחגיגה (ז). שהאריך בזה ע"י ש'.

א. ושמרו בני"ה את השבת לעשות (שמות לא, טז)

כתב האוה"ח ז"ל "אימתי אמרתי לך לשמור איש ישראל אפילו בערך כבוד שבת, דווקא 'לעשות', פירוש באדם שישנו בגדר עמוד לעשות, אבל מי שוודאי לא יקום ולא יגיע לשבת לשמרו, הגם שרפואות אלו יועילו לשעות או לימים, לא יחללו עליו שבת". וצ"ע הלא נפסק בשו"ע (או"ח סט, ד) שמחללין שבת גם על חיי שעה?

ב. סרו מהר מן הדרך (שמות לב, ח)

מקשים העולם: לפמש"כ ה'באר היטב' (או"ח, תמוז) וז"ל "האר"י ז"ל כתב הנהדר ממשהו חמץ בפסח, מובטח לו שלא יחטא כל השנה" וכאן העידה תורה על ישראל בצאתם ממצרים 'כי לא חמץ' (יב,ט). איך חטאו בעגל? [אשמח לתשובות שיתפרסמו א"ה במדור לבירו, בטל' 0533157838 או במייל m0533157838@gmail.com]

מוסר

בפרשתנו משה מבקש מהקב"ה "ועתה אם נא מצאתי חן בעיניך הודעני נא את דרכך ואדעך למען אמצא חן בעיניך" (שמות לג, ג) ואכן נענה ה' לבקשתו "ויעבר ה' על פניו ויקרא ה' ה' אל רחום ותנון ארך אפים ורב חסד ואמת: נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקח" (שמות לד, 1) ובזה מודיענו דרכיו, שהם י"ג מידות של רחמים. ואמרו חז"ל בראש השנה (ז): "נתעטף הקדוש ברוך הוא כשליח צבור והראה לו למשה סדר תפלה, אמר לו: כל זמן שישראל חוטאין, יעשו לפני כסדר הזה ואני מוחל להם". ודייקו המפרשים שלא סגי לומר י"ג מידות אלו, אלא 'יעשו לפני כסדר הזה' - שגם הם יתנהגו במידות אלו ואז אני מוחל להם!

כתב החפץ חיים בהקדמה לאהבת חסד' ז"ל "והלכת בדרכיו" - היא מצות עשה הכוללת, שנצטוונו בזה לילך במידותיו של הקדוש ברוך הוא, אשר הם כלם רק לטוב. וכמאמר ז"ל (שבת קל"ג): "מה הוא רחום, אף אתה רחום, מה הוא חנון, אף אתה חנון וכו'". וכיצא בזה בשאר מדות טובות, וכמו שמפרש ברמב"ם בספר המצות [מצוה ה] ונכפלה המצוה הזו, ללכת בדרכי השם יתברך בשמונה מקומות בחומש דברים לבד" עכ"ל. נמצא שאין בזה רק 'דרגה ומעלה' אלא מצוות עשה מן התורה, ונכפל הציווי גם בפסוק אחר ה' אלקיכם תלכו' כמ"ש בסוטה (יד). "אמר רבי חמא ברבי חנינא מאי דכתיב אחרי ה' אלהיכם תלכו, וכי אפשר לו לאדם להלך אחר שכניה והלא כבר נאמר כי ה' אלהיך אש אוכלה הוא, אלא להלך אחר מדותיו של הקדוש ברוך הוא". עוד נכפל הענין בציווי של 'ובו תדבק' (דברים י, כ) וכן בפסוק 'ולדבקה בו' (שם יא, כב).

והק' רבי אהרון קוטלר זצוק"ל (משנת ר"א מוסר ח"א עמ' קנא) וז"ל "לכאורה שייך דיבוק ע"י מצוות שבין אדם למקום כי בזה הרי לבו לשמים כמו תפלה שעומד לפני המקום ב"ה בתפלה בהכנעה ומחשב ברוממותו, אבל כשעוסק ברחובות ובשווקים לטובת חבירו הרי הוא מעורב בין אנשים ומן ההכרח גם לדבר לטובת הענין דברים הנראים כבטלים ומה זה שייך לדביקות?

ותירץ ע"פ מש"כ ה'תומר דבורה' (א, א) וז"ל "האדם ראוי שיתדמה לקונו ואז יהיה בסוד הצורה העליונה, צלם ודמות. שאלו ידומה בגופו ולא בפעולות, הרי הוא מכזיב הצורה ויאמרו עליו צורה נאה ומעשים כעורים. שהרי עיקר הצלם והדמות העליון הן פעולותיו, ומה יועיל לו היותו צורה העליונה, דמות תבנית אבריו, ובפעולות לא יתדמה לקונו. לפיכך ראוי שיתדמה אל פעולות הכתר, שהן י"ג מדות של רחמים עליונות" עכ"ל. נמצא שכאשר מדבק במידותיו, דבק בו בצלם ודמות.

וסיים רבי אהרון ז"ל "בזה יש לדון בדבר החדש, די שיהבדל בין מצוות אלו כהליכה בדרכיו של מקום לבין שאר מצוות התורה. דבשאר מצוות התורה, ההתקרבות היא מצד התעלות הנפש ע"י המצוה והנחת רוח שיש לבורא בזה שנעשה רצונו כמפורש בקרא (ויקרא א, ט) לריח ניחוח וברש"י נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני... אבל הליכה בדרכיו - זוהי התדמות לבורא בעצם וזוהי התכלית המכוונת, הרי בזה אין ההתקרבות רק מצד הרצון והנחת רוח בלבד, אלא בעיקר מצד עצם מציאות בריאתו שיש בזה ענין התקרבות והתדבקות" עכ"ל.

וה' יזכנו בפרט בעת הזו, להדבק במידותיו להדמות לו בצלם ודמות. וכמו שסיים שם רבי משה קורדבירו זיע"א אחר שביאר את ה'יג מידות וז"ל "עד כאן הגיעו שלש עשרה מדות, שבהן יהיה האדם דומה אל קונו, שהן מדות של רחמים עליונות. וסגולתן: כמו שיהיה האדם מתנהג למטה כך יזכה לפתוח לו מדה עליונה מלמעלה, ממש כפי מה שיתנהג כך משפיע מלמעלה, וגורם שאותה המדה תאיר בעולם" אמן.

זכות הפצת העלון וזיכוי הרבים

לרפואה שלמה ובריאות איתנה
לגב' גילה בת שרה סרוור תחי'
ולהצלחה בכל מעשי ידיו של
הבחור החשוב שלמה סרוסי נר"ו

השמחה במעונו

ברכת מזל טוב חמה ולבבית
לבחור החשוב רפאל רחמינאן הי"ו
לרגל אירוסיו בשעט"מ
בורא עולם בקניין ישרים זה הבניין, אמן.